

4. Keresztyén válasz a pluralizmusra

Komolyan venni a minket körülvevő világ kérdéseit. Dialógus, de nem abban az értelemben, hogy valami közös nevezőt keressünk alku révén. Érveket keresni és felsorakoztatni.

A reformátorok egyre azt hangsúlyozták, hogy Isten ígéje válaszol a hitben botladozó ember kétségeire és kérdéseire. Isten ígéje győzi le az ember kétségeit és mutat biztos utat. Luther ezért hajtogatta egyre kora vitáiban, hogy azt kell nézni, ami írva van, mi az a szó, amelyet az Írásban olvasunk és mi a jelentése. Nem volt mégsem fundamentalista. Nem magyarázatokat adott ugyanis, hanem az ígét úgy olvasta, hallgatta, tanulmányozta, mint Isten megszólítását, ajándékát, hí-

vását. Nem egy szöveggel állunk szemben, amikor az ígét halljuk, hanem azzal, aki szól.

Bátran forgolódhat a keresztyén ember a világban, ebben a sokszínű, pluralista, a sokféleségben örömet lelő világban, mert nem kényszerít, hanem megszólít Isten ígéje. Mert nem egy hang a sok hang között, hanem az ő hangja. „Isten ugyanis, aki ezt mondta: »Sötétségből világosság ragyogjon fel«, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán” (2Kor 4,6). Feladatunk, hogy ezt a teremtető ígét ma is, közöttünk is, újra és újra megszólaltassuk.

Dr. Reuss András

„Őseink útján” – Történelmi lovastúra

E túra résztvevői a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsán keresztül kérték nagy vállalkozásukhoz a hívek imádságát, az egyházak támogatását.

Az alábbiakban adjuk közre az Ökumenikus Tanács támogató levelét, II. Alexij patriarcha áldáskívánó sorait, valamint az indulásukkor és megérkezésükkor elhangzott búcsúztató és köszöntő szavakat.

(a szerk.)

ŐSEINK ÚTJÁN

elnevezésű történelmi lovastúra résztvevőinek.

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsában együttműködő 22 egyház és szervezet nevében tiszteletteljes elismerésünket fejezzük ki az „Őseink útján” elnevezésű lovastúra nagy vállalkozása iránt.

A gyökereinkről sokszor megfélelkező, a civilizációs kényelmet mindenek elé helyező korunkban tisztelettel adózunk azoknak a lovasoknak, akik Baskíriából indulva egy 5000 km-es túrán – fizikai és lelki erejüket megpróbálva – emlékeznek meg őseinknek a Kárpát medencébe vezető útjáról.

Imádságos szeretettel kívánjuk, hogy a lovastúra a tiszteletteljes emlékezés mellett erősítse ez útvonalon élő népekkel való kapcsolatunkat, s építse újra a rokoni szálakat a finn-ugor népek között.

Várakozással vagyunk az iránt is, hogy kezünkbe vegyük az „Őseinknek útján” c. albumot, és a magunk módján csatlakozunk e nagy élményhez a lovastúráról készülő film megtekintésével.

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa közösségei – az emberi elismerésen és jókívánságon túl – a Mindenható Úristen gondviselő és megtartó kegyelmét, valamint épületes sikert hozó áldását kéri e túra résztvevőire, és az ehhez kapcsolódó tudományos és művészeti alkotások készítőire.

Urunk mindenre elégséges szeretete kísérje tervüket és álmukat a megvalósítás során. Élményekben meggazdagodva segítse Önöket haza aggódva büszke szereteteikhez és honfitársaikhoz.

Dr. Bóna Zoltán s.k.
főtitkár

Dr. Harmati Béla s.k.
elnök

AZ UFA-BUDAPEST EMLÉKTÚRA RÉSZTVEVŐINEK

Kedves Testvérek!

Szívből köszöntöm Önöket, a hosszú útra vállalkozókat, melynek célja fölkeresni a magyar nép történelmének és kultúrájának forrásait a jelenlegi Orosz Föderáció földjén.

A Szentírás ígéje szerint: „Menjetek el békességgel! Gondja van az Úrnak az útra, amelyen jártok” (Bír 18,6).

Kifejezem reményemet, hogy az úton, amelyet követni készülnek, meg fogják látogatni az Orosz Orthodox Egyház templomait és kolostorait, ahol – meggyőződésem szerint – alkalmuk lesz testvéri találkozásokra ortodox testvérekkel.

Az Úr legyen legyen Utitársuk és segítse Önöket minden jó ügyben.

Alexij s.k.
Moszkva és egész Oroszország
Patriarchája

Igehirdetés

az „Őseink útján” lovastúra
búcsúztatóján

(Dunavarsány, 1995. május 13.)

Textus: „Tartsátok meg, és teljesítsétek mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok, hogy élhessetek, elszaporodhassatok és bemenvén birtokba vehessétek azt a földet, amelyet esküvel ígért meg atyáitoknak az Úr. Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr...” (SMóz 8,1-2a).

Nagy útra készülő lovasok, búcsúztató
családtagok és barátok!
Kedves Testvéreim!

A jelen kis örömeibe és nagy harcaiba belefeledkező ember könnyen lemond a múlt értékeiről és a jövő ígéreteiről egyaránt. Pedig a gondolkodó ember egyben emlékező emberi is. *Gondolkodó* emberré az által lehetünk, hogy előbb *emlékező és tervező* embe-
rekké leszünk.

Az emberi tapasztalat és az Isten Igéje is azt kívánja tőlünk, hogy emlékezzünk a mögöttünk levő útra, s ezzel vétezzük fel magunkat a jövő harcaira. Egyéni sorsunkban és nemzeti létünkben is, ha jövőt akarunk, emlékeznünk kell.

Erre a történelmi emlékezésre hívja egész nemzetünket a honfoglalás 1100 éves évfordulója, s egy minősített, testi és lelki erőt megpróbáló, aktív emlékezésre indulnak e lovastúra résztvevői. Tiszteletet parancsol e vállalkozás mindannyiunkban, hiszen az 1100 éves történetünk gyökereihez térnek vissza, s – legalábbis lélekben – erre hívnak mindannyiunkat.

A hit bátorságával pedig még ezen is túlléphetünk. Nem a még távolabbi múltba, hanem a *közeleli örökkévalóságba*, s így tudhatunk nemcsak történelemről, hanem a történelem örökkévaló Uráról is. Hisszük, hogy őseink nem véletlenül, nem is sorscapásként tették meg az utat, s kapták e földet, hanem, mert a történelem Urától volt küldetésük és hivatásuk, s ez mind a mai napig nem veszítette el érvényét. *Emlékezzünk és emlékeztetünk* a megtett útra, s bátran nézünk a jövőbe, hiszen tudjuk, hogy *a mindenható Isten nem feledkezett meg rólunk*.

Hisszük, hogy a mindenható, rólunk meg nem feledkező Kegyelem kíséri, s ha kell viszi ezt a csapatot is a hosszú úton, s hozza vissza a szorongva büszke szeretteikhez, mindannyiunkhoz.

A közelmúlt hazug jólétének elbágyító, a közeljövő őszinte kilátástalanságának megbénító atmoszférájában szükségünk van mindannyiunknak arra, hogy az örökkévaló Istenbe vetett hittel a múlt és jövő igazi távlatába tekintsünk.

Történelmi eltévelyedéseink, elbizonytalanodásaink, leblokkolásaink és „hátra arcaink” sokszor önbecsülésünk feladására, keleti vagy nyugati érdekek, szokások majmolására készítettek bennünket. Egy ilyen állapotban, a magyar lélek egyik legjobb ismerője, Karácsony Sándor így buzdította nemzetét:

„Nem a szalmaláng, a Pató Pálok, a széthúzás és a sült galamb népe a magyar. A végtelenség és az örökkévalóság csodaképpen élő lelke ő. Ázsia és Európa öleléséből született lélek. Addig mindenesetre élni fog, mert addig dolga van, míg Ázsia és Európa egyik nem lettek. Még egy ezer évet tehát igencsak. Lehet, többet is. Csoda lesz, ha fel nem örlődik, de ez a csoda meg fog történni mégis. Elfér a végtelenségben, és telik az örökkévalóságból.”

E községünkben induló, Ázsia határát Európa szívével összekötő lovastúra ugyanezt az üzenetet hirdeti, tehát, hogy valóban nem a szalmaláng, a Pató Pálok, a széthúzás és a sültgalamb népe a magyar...

A lovasok és kísérik minden lépését, az itthonmaradtak aggódó szeretetét és minden magyar – jövőt

építő – *emlékezését* áldja és szentelje meg a mindenható Isten, aki nemcsak emlékezésre hív, hanem jövőt ígérően így emlékeztet:

„Ne félj, mert megváltottalak,
neveden szólítalak, enyém vagy.
Ha vizen kelsz át, én veled vagyok,
és ha folyókon, azok nem sodornak el.
Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg,
a láng nem éget meg.
Mert én az Úr vagyok, a te Istened,

és nem feledkezem meg rólad!

(Ézs 43, 1-3; 49,15)

Ámen.

Dr. Bóna Zoltán

Őseink útján – Történelmi lovastúra
fogadására rendezett

Ökumenikus Hálaadó Istentisztelet

(Ópusztaszer, 1995. október 6.)

I. Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Ámen.

II. A magyarországi történelmi egyházak nevében tiszteletteljes szeretettel köszöntöm az *Őseink útján – Történelmi lovastúra* fogadására rendezett hálaadó istentisztelet minden résztvevőjét: a túra szervezőit és megvalósítóit, szeretteiket és barátaikat, az istentisztelet szolgálattevőit és az egész hálaadó gyülekezetet.

III. Kedves Testvérek! E nagyszerű vállalkozást az Egyetemes Anyaszentegyház figyelme, imádsága és nagyrabecsülése kísérte a kezdetektől fogva.

A vatikáni államtitkárság II. János Pál Pápa *apostoli áldásáról* biztosította a Honfoglalás 1100 éves évfordulójára tervezett *emlékező album* kezdeményezőjét és alkotócsoportját.

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa elnöksége többek között ezekkel a szavakkal köszöntötte a nagy útra indulókat: *Az emberi elismerésen és jókívánságon túl a Mindenható Uristen gondviselő és megtartó kegyelmét, valamint épületes, sikert hozó áldását kérjük e túra résztvevőire és az ehhez kapcsolódó tudományos és művészeti alkotások készítőire.*

II. Alexij, Moszkva és egész Oroszország patriarchája főpásztori levelében így buzdította a túra résztvevőit: *Menjetek el békességgel! Gondja van az Úrnak az útra amilyen jártok.* (Bír 10,6)

Május 13-án a dunavarsányi ünnepélyes búcsúzás lelkesedéssel és izgalommal, szorongással és büszkeséggel egyaránt teljes perceiben így szólt a bátorító prófécia: *Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítalak enyém vagy. Ha vizen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg, mert én az Úr vagyok a te Istened. ... én nem feledkezem meg rólad* (Ézs 43,1-3; 49,15).

IV. Kedves Testvérek! A történelem és örökkévalóság Ura nem feledkezett meg sem a túra résztvevői-